

Το δικό μου γκρίζο

Κάθε πρωί ξυπνώ με σφιγμένη καρδιά

άγχος παντού, σκέψεις βαριές.

Κοιτώ ψηλά στον ουρανό

γκρίζα τα σύννεφα, άχρωμος ήλιος.

Βυθίζομαι σε ένα βουνό προσδοκιών

βουβά ουρλιαχτά στην ψυχή μου

κλάμα γοερό για τη μέρα που έρχεται

χαοτική καθημερινότητα σκιά που με πλακώνει

χαμένη στη θλίψη, στα πρέπει, στον φόβο.

Το δικό μου γκρίζο με πνίγει...

Κι όμως μια σπίθα ελπίδας ξεπροβάλλει

σαν κόκκινη παπαρούνα μέσα

από τα ξεχαρβαλωμένα λιθάρια.

Μια χαραμάδα φωτός τρυπώνει

πίσω από το κλειστό μου παντζούρι

Αύριο μια νέα μέρα ξημερώνει...

N. B.